

64. Personlig forfølgelse

Fogedretten var ikke tilfreds med at tage mine penge og mine film og udsætte mig for et fogedforbud. Nej, den gjorde det også umuligt for mig at deltage i Dixie Chicks' koncert i London, og den forbød mig at tage imod gæsterne sammen med familien til mine forældres store begivenhed, deres diamantbryllup! Chikaneriet blev personligt.

Historien om Dixie Chicks

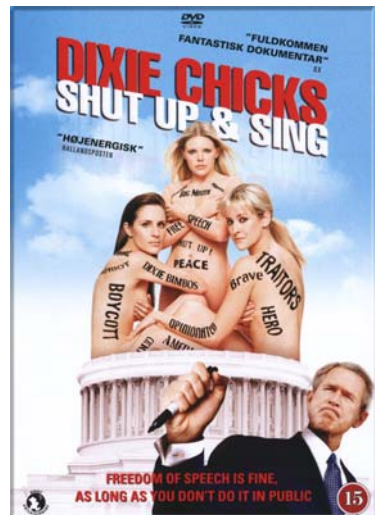
Tillad mig at holde en pause i fortællingen for at introducere et idol i kampen om ytringsfrihed: de friske texanske tøser, Dixie Chicks. Jeg kendte intet til dem, før en kunde bestilte DVD-pladen med deres *Top of the World Tour - Live* (2003), og den fangede min interesse. Der var fest og glæde, og jeg tænkte, at det måtte være en kæmpe oplevelse at overvære en sådan arenakonzert sammen med 30.000 fans. Chancen bød sig i 2006, da jeg besøgte Los Angeles, netop som Dixie Chicks var på turné igen, og jeg lagde en Dixie Chicks koncert ind i mit program.

Det blev nu ikke til noget. Koncerten blev aflyst på grund af ringe billetsalg. Det viste sig, at Dixie Chicks var udsat for en omfattende boykot. Deres plader måtte ikke spilles i radioen, og de måtte ikke engang indrykke radioannoncer. Jeg fandt ud af, at forsangeren, Natalie Maines, havde udsat sig for radiostationernes vrede. Det skete i London, den 10. marts 2003. Som optakt til antikrigssangen *The Travelin' Soldier* og på baggrund af historisk store demonstrationer mod George Bush' planer om at invadere Irak sagde Natalie Maines til sit publikum:

“Just so you know, we're on the good side with y'all. We do not want this war, this violence, and we're ashamed that the President of the United States is from Texas.” Hun blev citeret i *The Guardian*, og hendes udtalelser bredte sig som en løbeild i de konservative kredse i USA. En omfattende boykot blev iværksat, og Natalie Maines blev truet på livet. Det tog de tre piger over tre år at komme sig over oplevelsen, men de var stadig boykottet af radioen. Før var Dixie Chicks historiens hotteste kvindegruppe; efter udtalelsen var deres karriere stendød.

Jeg havde umådelig respekt for deres mod og deres kompromisløse kamp for at have lov til at have en mening, og de var en inspiration for mig i min egen kamp for ytringsfrihed. Stor var min begejstring, da de annoncerede et comeback og endda ville vende tilbage til London for at give koncert i O2 Arenaen den 1. maj 2016.

Jeg købte straks billetter, men jeg kom ikke med til koncerten. Det vender jeg tilbage til, for det kom uventet til at indgå i min fortælling.

Status om fortolkningen af regional konsumption

Alle chikanerierne til trods overskyggede ét emne alle de andre, nemlig tvivlen om fortolkningen af regional konsumption. Efter mere end 10 års retssager havde der ikke været antydning af sagsbehandling om det emne.

Da Johan Schlüter i sin henvendelse til Kulturudvalget i 2002 introducerede en mindre indgribende fortolkning, blev det åbenbart, at forskellige fortolkninger var mulige. Peter Schønning var tvetydig, for han korrigerede ikke Johan Schlüter, da denne gik i rette med den strenge fortolkning. Lad os se på kovendingen igen. Jeg formulerede selv Per Clausens spørgsmål og benyttede Johan Schlüters egne ord i spørgsmålet for at gøre en eventuel holdningsændring så tydelig som mulig.

Før lovens vedtagelse

Johan Schlüters henvendelse til Kulturudvalget efterfulgt af kulturministerens/Peter Schønnings kommentarer var følgende (side 557):

Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en rettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.

Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.

Efter lovens vedtagelse

Per Clausens spørgsmål til kulturministeren efterfulgt af kulturministerens/Peter Schønnings svar var følgende (side 642):

Kan ministeren bekræfte, at ophavsretslovens § 19, stk. 1, må forstås sådan, at begrebet parallelimport forudsætter, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen, og at der ikke er noget grundlag for at forbyde import, hvis en sådan rettighedshaver ikke findes?

Ophavsretslovens § 19, stk. 1, indeholder et forbud mod såvel parallelimport som specialimport af eksemplarer af værker fra lande uden for EU og EØS (regional konsumption). Forbuddet betyder, at det kun er lovligt at videresælge film, bøger, musik-cd'er m.v. købt i et land uden for EU/EØS, såfremt der er indhentet tilladelse hertil hos rettighedshaveren (fx pladeselskabet, forlaget el. filmproducenten). Dette gælder uanset, om der i forvejen findes en licenshaver eller ej.

Procesbevillingsnævnet

Siden den 1. januar 1996 har Procesbevillingsnævnet behandlet ansøgninger om appeltilladelser til Højesteret, selvom ankesagen er afgjort af landsretten. Nævnet kan give tilladelse til, at en ankesag appelleres igen, hvis den rejser spørgsmål af principiel karakter eller at særlige grunde taler for at give tilladelse.

Set med mine øjne var sagsbehandlingen af den grundlæggende tvist end ikke begyndt endnu. Peter Schönning begrundede aldrig, hvorfor han nu tog afstand fra Johan Schlüters fortolkning fra 2002, og han kommenterede aldrig EU-retten eller EU-Domstolens angivne formål med regional konsumtion. Han overlod det selvsikkert til dommerne at sørge for, at intet blev undersøgt.

Jeg er hverken enig i FDV's første eller anden fortolkning. Jeg tiltræder gerne, at hvis politikerne vil styrke rettighederne for ophavsmænd og andre indehavere af spredningsretten i tredjelandene ved hjælp af regional konsumtion, er det en mulighed efter fortolkning 1. Det vil både hjælpe den britiske forfatter i Mogens Kockvedgaards eksempel (side 565) og modefirmaer som Silhouette i ønsket om at komme af med overskudsvarer i et tredjeland uden at risikere at ødelægge det hjemlige marked (side 483). Min indvending går ud på, at det ikke var politikere, der traf afgørelsen, og at der aldrig har været en offentlig debat om emnet.

Hvad angår retssagerne ved EU-Domstolen, støtter ingen af dem den markedskontrol, som Peter Schönning og de danske domstole har indført i Danmark.

Sagens fem spørgsmål af principiel karakter

1. Tvisten om fortolkningen af ophavsretsloven jf. regional konsumtion.
2. Tvisten om Vestre Landsrets kompetence i forhold til EU-Domstolens.
3. Tvisten om fremgangsmåden ved tvivlsom gennemført EU-ret.
4. Spørgsmålet om Vestre Landsrets beskyttelse af privatlivets fred.
5. Spørgsmålet om "fair trial" i forhold til rettens løgne og manipulationer.

Det var nødvendigt at få sagen for Højesteret for at få en regulær sagsbehandling, så jeg søgte Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at appellere. Byretten havde allerede tiltrådt, at den grundlæggende tvist om fortolkning af ophavsretsloven er af principiel karakter (side 646), så det lå lige til højrebænet, men det var slet ikke det eneste principielle spørgsmål i sagen. Jeg fremhævede yderligere fire.

Jeg vil kalde det selvtægt, når nationale dommere tager sagen i egen hånd og blæser på EU-retten. Skal de ikke respektere EF-traktatens forelæggelsespligt? Det er et principielt spørgsmål, jeg samtidig stiller til Margrethe Vestager og den øvrige EU-Kommission. For mig at se undermineres EU af dommernes adfærd. Et beslægtet spørgsmål er, hvorfor FDV skal belønnes for at gå til fogedretten og tiltuske sig en fordelagtig fortolkning på bekostning af en regulær undersøgelse. Jeg havde anlagt retssag om emnet, men den var blevet afvist.

De sidste spørgsmål vedrører Vestre Landsrets underminering af beskyttelsen af privatlivets fred og de mange løgne og manipulationer i forhold til "fair trial".

Beslaglæggelse hos Lis under bevissikring mod Hanne

Vestre Landsret havde i begrundelsen for at afvise mit erstatningskrav mod FDV tilladt beslaglæggelse hos tredjemand og uden et retsgrundlag! Jeg vil illustrere dommernes vanvid med en analogi:

FDV mener, at Hanne har krænket medlemmernes rettigheder, og at der findes beviser i Hannes hjem. De anmoder Dorete Bager om en bevissikring. De finder en sparegris hos Hannes bofælle, Lis. Den tager Dorete Bager så med, for hun vil gerne hjælpe FDV med at få de penge, som Hanne måske skal betale i erstatning, og det kan Lis passende hjælpe med via de penge, hun har i sparegrisen.

Når Laserdisken ApS udskiftes med Hanne, og jeg udskiftes med Lis, er det tydeligt, hvor urimeligt det er. Hvorfor skal Lis bøde for, at FDV har et krav mod Hanne? Er det Lis' skyld, at hun mistede sparegrisen, fordi hun insisterede på at få den tilbage igen i stedet for at stille pengene til rådighed for FDV?

FDV havde rekvireret en bevissikring mod Laserdisken ApS - og kun mod Laserdisken ApS. "Det er ikke en fejl," sagde Lars Segato i justificationssagen og fik medhold (side 801). Jeg var tredjemand i forholdet, og jeg var ikke interesseret i, at mine film blev stillet som sikkerhed for FDV's krav mod selskabet.

Hvis jeg var gået med til det, havde jeg utvivlsomt tabt pengene alligevel. FDV fremsatte jo også et erstatningskrav mod Laserdisken ApS, men trak det tilbage igen, fordi selskabet ikke havde nogen penge. Hvis der havde stået 285.000 kr. på en bankkonto som sikkerhed for FDV's krav mod selskabet, havde de næppe droppet påstanden om erstatning, så også i det scenarium var pengene tabt.

Lad os se bort fra formalitetsfejlen et øjeblik. Lad os sige, at FDV havde bedt om en bevissikring mod mig, fordi de i en alternativ verden havde undersøgt navn og CVR-nummer på fakturaen og fundet ud af, at jeg ejede Laserdisken.

Resultatet bør være det samme. FDV kan heller ikke under en bevissikring mod Lis bare beslaglægge Lis' sparegris for at sikre sig selv en økonomisk fordel. Det er altså ikke det, reglerne om bevissikring og fagedforbud er til for. Manøvren savner simpelthen et retsgrundlag. Hverken FDV eller Dorete Bager havde ret til at beslaglægge mine film med økonomisk afpresning som formål.

Det er et særskilt juridisk problem, at Peter Schönning ikke havde gjort dette gældende. Han var tilfreds med byrettens dom og havde påstået stadfæstelse. Da byrettens løsning ikke holdt, fandt landsrettens dommere på eget initiativ på dette nye anbringende. Hvad med retsplejelovens forhandlingsprincip og min ret til at forholde mig til anbringendet? Det så jo først dagens lys i selve dommen!

Så er der undermineringen af privatlivets fred ved at se bort fra kravet om en kendelse før bevissikringen og ændringen af retsplejeloven fra "undersøgelsen" til "kendelsen", så FDV kunne holde tidsfristen i § 653 c, og så er der ændringen af min opfattelse af, hvem der er ophavsmænd. Det passer jo ikke, at jeg for evigt har givet afkald på at mene, at FDV ikke er ophavsmænd! De mange "fejl" - i alt optalte jeg 78 - gør det også tvivlsomt, at sagen lever op til kravet om "fair trial".

Problemet med erstatningen

Landsretten nedsatte erstatningen fra 500.000 kr. til 150.000 kr., og de samlede sagsomkostninger blev nedsat til kun 78.900 kr. for begge sager. Det var ingenting i forhold til FDV's krav, eller hvad medlemmerne utvivlsomt var kommet af med i honorarer til Johan Schlüter og Peter Schønning. Det gjorde det lettere for mig at betale, men ellers var intet ændret. Én krone i erstatning var stadig én krone for meget, og der var ikke ændret en tøddel ved FDV's markedskontrol.

Jeg havde et andet problem med dommen. I 2007 var jeg blevet stævnet af otte aktieselskaber og et anpartsselskab. Det var ni individuelle sagsøgere, hvis sager blot håndteres af FDV. Hvordan skulle jeg få pengene tilbage igen af sagsøgerne, hvis jeg betalte en samlet sum til FDV? Allerede i 2016 var forbrugerne begyndt at streame film i stedet for at købe DVD-plader. Når regional konsumtion engang i en fjern fremtid bliver undersøgt, er der næppe meget tilbage af videobranchen. Det er ikke engang sandsynligt, at FDV eksisterer til den tid.

Allerede samme eftermiddag modtog jeg på mail Peter Schønnings opgørelse og et kontonummer, hvortil jeg skulle overføre et samlet beløb på 345.697 kr.

1. Erstatning til sagsøgerne	150.000 kr.
2. Sagsomkostninger til sagsøgerne	78.900 kr.
3. Tilskrevne procesrenter	116.797 kr.

Thi kendes for ret:

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal anerkende, at det af Fogedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte forbud er lovligt gjort og forfulgt.

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal til Foreningen af Danske Videogramdistributører for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Walt Disney Studios Home Entertainment A/S (nu The Walt Disney Company Nordic), Nordisk Film Video A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Paramount International A/S (nu Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S), Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S (nu SF Film A/S), Universal Pictures Danmark ApS (nu Universal Sony Pictures Home Entertainment Nordic) og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS betale 150.000 kr. med procesrente af 100.000 kr. fra den 5. januar 2006 og af 50.000 kr. fra den 22. april 2008.

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal betale 78.900 kr. i sagsomkostninger for begge retter til Foreningen af Danske Videogramdistributører for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Walt Disney Studios Home Entertainment A/S (nu The Walt Disney Company Nordic), Nordisk Film Video A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Paramount International A/S (nu Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S), Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S (nu SF Film A/S), Universal Pictures Danmark ApS (nu Universal Sony Pictures Home Entertainment Nordic) og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS.

Jeg råder over 345.697 kr., som du har beregnet det samlede krav til. Imidlertid er der risiko for, at det vil vise sig at blive umuligt at få tilbagebetalt pengene af FDV, såfremt jeg skulle få medhold i Højesteret. Der er reel risiko for, at FDV ikke eksisterer til den tid, og da du ikke vil meddele, hvordan beløbet fordeles til de enkelte sagsøgere, vil jeg i praksis være afskåret fra at kræve pengene tilbagebetalt af de enkelte sagsøgere.

I forhold til min egen tabsbegrænsningspligt er der risiko for, at indbetaling til FDV på nuværende tidspunkt, hvor jeg har appelleret inden for fuldbyringsfristen, vil blive anset for frivillig og på mit eget ansvar. Den risiko ønsker jeg ikke at løbe. Jeg tilbyder i stedet at sætte pengene ind på en spærret konto i Spar Nord Bank til frigivelse til FDV, såfremt Procesbevillingsnævnet afslår at give anketilladelsen, eller jeg tilbyder at stille med en bankgaranti på samme betingelser.

Laserdisken til FDV v/Peter Schönning, 25. januar 2016

Jeg bad Peter Schönning om at specificere, hvordan beløbet skulle fordeles til de enkelte sagsøgere, men det ville han ikke. Både det fusionerede Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS havde allerede på det tidspunkt meldt sig ud af foreningen, så hvad var lige mine chancer for engang i fremtiden at få pengene tilbage igen, hvis jeg sendte dem til FDV uden at vide, hvem der skulle have hvad?

Jeg kender FDV's advokater godt nok til at vide, at hvis jeg betalte frivilligt, vil de om 10 år - eller hvor længe, der måske går, før noget bliver undersøgt - ikke tøve med at gøre gældende, at det var fuldstændig vanvittigt af mig at betale til Peter Schönning under de omstændigheder, så det tab er jeg selv ude om.

Jeg søgte ikke en ny konfrontation. Jeg søgte bare en regulær sagsbehandling. Da Hans Esdahl og Mette Langborg insisterede på selv at dømme i sagen, blev tre retsinstanser nødvendige, men jeg havde ikke ønsket det sådan. Med landsrettens rabat havde jeg penge nok, så FDV behøvede ikke frygte for min betalingsevne. Jeg tilbød at stille en bankgaranti eller indsætte pengene på en spærret konto, indtil svaret på appellanmodningen forelå, men FDV valgte at gå til fogedretten igen.

Indkaldelse til møde i fogedretten

Fogedretten har modtaget en anmodning fra FORENINGEN AF DANSKE VIDEO-DISTRIBUTØRER om at behandle en sag mod Dem om udlæg for 353.187,44 kr. inklusive retsafgift. Anmodningen er indgivet af Skov Advokater Advokataktieselskab, advokat Mads Michael Brandt, Havneparken 4, 7100 Vejle., tlf.nr. 76407000, journal nr. mbr16422-81736as. Vi indkalder Dem til at møde i

**Fogedretten, Venteværelset 1. sal, Badehusvej 17, 1. sal, 9000 Aalborg
mandag den 2. maj 2016 kl. 10:00**

FS 15-2376/2016: Foreningen af Danske Videogramdistributører mod Laserdisken

Der anmodes om udsættelse af sagen på Procesbevillingsnævnets afgørelse jf. retsplejelovens § 502. Under alle omstændigheder er jeg ikke i stand til at møde den 2. maj kl. 10, da det ikke kan nås efter min koncert i O2 Arenaen aftenen forinden i London.

Jeg har ikke modtaget stævning eller rekvisition eller lignende, så jeg ved ikke præcis, hvad jeg skal forholde mig til. Hvad er problemet?

For så vidt angår dommen i sag V.L. B-1927-2013, er den indbragt for Procesbevillingsnævnet, hvilket skete inden fuldbyrdelsesfristens udløb. Advokat Peter Schønning er informeret om, at jeg råder over beløbet, og at jeg har tilbudt at indsætte pengene på en spærret konto eller at stille en bankgaranti.

Laserdisken til Retten i Aalborg, 13. marts 2016

Den uheldige mødedato

Allerede den 18. juni 2015 havde jeg bestilt billetterne til Dixie Chicks' koncert, der skulle finde sted søndag den 1. maj 2016. Jeg kunne umuligt nå tilbage til et møde i fogedretten den efterfølgende dag kl. 10.00. Jeg spurgte Per Christensen, om han kunne tage mødet, men det var umuligt i lige præcis dette tilfælde.

- Det handler om, at de vil afklare din økonomiske situation. Det kan jeg ikke gøre for dig. Du er nødt til at møde personligt.

I alle de år, jeg er blevet indkaldt til retten, er jeg troligt mødt op. Også da de havde flyttet retsmødet uden at give mig besked (side 228). For første gang havde jeg brug for at flytte et retsmøde, hvis indhold jeg ikke engang var informeret om. Jeg havde mine anelser, men kunne de ikke høre om mine økonomiske forhold på et andet tidspunkt? spurgte jeg byretten og fremlagde billetkøbet.

Nej, det kunne der ikke være tale om. Hvis jeg ikke mødte op på det krævede tidspunkt, ville jeg blive anholdt! Jeg drøftede det med Per Christensen. Jeg så i ånden, at jeg blev efterlyst af Interpol og anholdt i Gatwick Airport. Det ville være noget af en oplevelse, tænkte jeg, men han talte mig fra det.

- Det skal du ikke spøge med, sagde han, og jeg opgav at tage til koncerten.

HUSK

De skal møde i Fogedretten, venteværelset, Badehusvej 17, 1. sal, 9000 Aalborg

Mandag den 2. maj 2016 kl. 10:00

De har muligvis også modtaget indkaldelsen fra stævningsmanden. Hvis indkaldelsen er lovlig forkyndt af stævningsmanden, og De ikke møder, kan De uden yderligere varsel blive anholdt af politiet.

Retten i Aalborg til Laserdisken, 25. april 2016

Fogedrettens utrolige forglemmelse

Fredag den 29. april, to dage før koncerten søndag aften, som jeg havde aflyst på grund af indkaldelsen til fogedretten, fik jeg en ny besked fra fogedretten: Mødet var aflyst! Det viste sig, at retten havde glemt at reservere en jurist til at behandle sagen den pågældende dag. Turen til London var saboteret helt uden grund!

Den 9. maj 2016 fik jeg en ny mødeindkaldelse. Nu skulle jeg møde torsdag den 19. maj 2016 kl. 11.00, og det var ikke just en venlig mødeindkaldelse:

De har pligt til at møde personligt. Hvis De udebliver fra retsmødet uden at give fogedretten besked om gyldig grund, kan De - uden yderligere varsel - blive hentet og tilbageholdt af politiet.

Jeg kontaktede straks fogedforretten og forklarede, at netop den dag havde mine forældre diamantbryllup. Det blev fejret med familie og venner, først hjemme og derefter med fest på Skydepavillonen. Jeg ville lukke butikken, så mine brødre og jeg kunne være med: - Kan vi ikke mødes på et andet tidspunkt?

Nej! Jeg fik det korte svar, at der ikke kan tillades omberømmelse, da der ikke foreligger lovligt forfald. Jeg havde stadig ikke fået at vide, hvad det drejede sig om. Jeg rykkede for en kopi af rekvisitionen uden at få svar. Ud fra et kvalificeret gæt sendte jeg et regulært påstandsdokument og en skriftlig forklaring sammen med en kontoudskrift, der viste en saldo på 788.465,10 kr.

Jeg tjekkede domstol.dk. I vejledningen står der på side 8: "I tvistsager, som skal behandles af en juridisk foged, vil fogedretterne oftest kontakte parterne for at aftale mødetidspunkt og den øvrige tilrettelæggelse af sagen."

Jeg klagede til retspræsidenten over den negative særbehandling af mig.

Om fogedrettens fortsatte chikane

Jeg måtte aflyse en ferie til London, jeg havde planlagt i 9 måneder, fordi en begivenhed fandt sted netop dér og på det tidspunkt, hvor fogedretten mente, at det var af allerstørste vigtighed, at jeg afgav forklaring om min økonomi. Da jeg havde aflyst ferien, viste det sig, at retten ikke selv var i stand til at høre min forklaring det pågældende tidspunkt alligevel.

Nu har fogedretten indkaldt mig igen. Denne gang skal jeg afgive forklaring lige præcis på mine forældres diamantbryllupsdag! Fogedretten har afvist, at forklaringen kan afgives på et andet tidspunkt. Den har truet med at sende politiet, hvis jeg ikke møder frem jf. indkaldelsen.

Jeg har dokumenteret, at der står rigeligt på min bankkonto til at dække kravet, så jeg kan ærligt talt ikke se formålet med denne chikane. Jeg beder Dem overbringe min vedlagte *skriftlige* forklaring til fogedretten.

PS: Jeg vedlægger kopi af "*Vejledning om behandling af almindelige fogedsager*". Jeg har fået den fra domstol.dk. Så vidt jeg kan se, er det mig, der får særbehandling.

Under henvisning til ovenstående sag og netop modtaget mail med diverse breve skal jeg blot fastholde fogedretsmødet i morgen - torsdag den 19. maj kl. 11.00. Jeg er, som rekvirent, indforstået med, at der på det foreliggende grundlag foretages udlæg i rekvirentens konto i Spar Nord Bank A/S.

Såfremt rekvirent måtte udeblive fra det berammede fogedretsmøde, skal jeg allerede nu anmode Fogedretten om at afse tid til en straks-udkørende fogedforretning til adressen Kettrup Allé 39C, 9200 Aalborg SV - alternativt foranledige rekvirentens anholdt og bragt til Fogedretten som værende udeblevet uden lovligt forfald.

FDV v/Mads Brandt til fogedretten i Aalborg, 18. maj 2016

Det latterlige retsmøde

I familien talte vi om, at det ville være et "festligt indslag", hvis politiet dukkede op for at arrestere mig, men vi konkluderede, at der kunne være gæster, der ikke kunne se det sjove i situationen, så jeg mødte op i fogedretten som forlangt.

- Jeg har allerede fremlagt et kontoudtog, der viser, at jeg har pengene, så jeg vil ikke lege "20 spørgsmål" om min privatøkonomi, indledte jeg gnavent.

Det var heller ikke nødvendigt. Fogedretten skulle "bare" have min personlige bekræftelse på, at jeg havde pengene. Påstandsdokumentet, kontoudtoget og den skriftlige forklaring var ikke nok. Jeg skulle stå inde for dette personligt, og det skulle absolut være på tidspunkter, der gjorde det umuligt for mig at overvære Dixie Chicks' koncert og være med til at tage imod gæsterne til mine forældres diamantbryllup. I mit tilfælde ville retten ikke aftale et belejligt tidspunkt!

- Hvad drejer det sig egentlig om? spurgte jeg. - Er man holdt op med at sende en kopi af anklagerne til modparten?

- Åh, det er en fejl, sagde advokat Mads Brandt. - Her er fogedbegæringen!

Begæringen var på blot et par linjer med henvisning til inkassolovens § 10 og retsplejelovens § 484, og de paragraffer kendte jeg ikke. Jeg bad om at drøfte de to paragraffer med min advokat.

- Dem skal jeg nok forklare dig, tilbød Mads Brandt sukkersødt, men Helvede fryser til is, før jeg tager imod råd fra FDV's advokater. Jeg insisterede på at tale med min advokat om anklagerne.

- Det kan man ikke bede om, sagde rettens jurist, Kristina Skovbo Hauerslev.

- Man kan bede om at blive repræsenteret af en advokat, tilføjede hun dog.

- Jamen, hvis det er det, der skal til, så vil jeg bede om at blive repræsenteret af min advokat, sagde jeg, hvorefter hun udsatte sagen.

Så mistede Mads Brandt besindelsen. Han havde taget turen helt fra Vejle, og nu havde denne farce varet længe nok. Han skældte bramfrit ud på dommeren og smækkede vredt med døren, da han gik. Jeg havde ikke ondt af ham. Han havde forhindret mig i at være sammen med mine forældre på deres store dag, og det er en meget dårlig skik, at FDV holder anklagerne hemmelige indtil selve retsmødet.

Var dette cirkus virkelig nødvendigt?

Jeg tog en hurtig snak med Per Christensen, som derefter meddelte fogedretten, at jeg var klar til at møde for mig selv, og jeg blev indkaldt til et nyt retsmøde den 8. juni 2016, og den dato havde jeg intet problem med.

Jeg vidste godt, at det ville ende med, at jeg blev tvunget til at betale. For mig var det afgørende at få dokumenteret min protest. Hvis FDV havde sendt mig en kopi af fogedbegæringen, kunne jeg have gjort indsigelse i et svarskrift, og på det grundlag kunne fogedretten have taget stilling. FDV kunne også efterkomme mit ønske og afvente Procesbevillingsnævnets afgørelse. For mig handlede det om at sikre, at det ikke bebrejdes mig, at jeg betalte før sagens realitetsbehandling.

Er der grund til at tro det? I forhold til retten kan man ikke være for sikker. Jeg havde ikke drømt om, at det ville skade mig at hjælpe Dorete Bager, da hun ikke kunne håndtere beslaglæggelsen af mine film, men det gjorde det.

I princippet er det fogedrettens opgave først og fremmest at være EU-dommer og sikre overholdelse af EU-retten, så fogedretten burde give mig medhold, men når ikke engang Vestre Landsret respekterer EU-retten, forventede jeg det heller ikke af dommerfuldmægtig Kristina Skovbo Hauerslev.

Afslaget fra Procesbevillingsnævnet forelå også den 8. juni 2016. FDV havde altså ikke vundet ét sekund med den omstændelige chikane. Tværtimod gik der en uge mere, fordi fogedretten i opgørelsen var kommet til at lægge den samme rets-afgift til to gange, og jeg betalte ikke, før sagen var opgjort korrekt.

Jeg gad vide, om Procesbevillingsnævnet overhovedet læser anmodningerne? Jeg har en pæn stor samling afslag på anmodninger, der oftest handler om at få set på monopolernes markedskontrol og overgrebene i den forbindelse, og alle sager er afgjort med afslag identiske med denne og dem på side 411 og 724. Det er fortrykte afslag, der ikke afslører det mindste om nævnets overvejelser.

Procesbevillingsnævnet siges at være uafhængigt, men det består af det samme netværk af dommere og advokater, der i adskillige årtier har sørget for, at der ikke pilles ved monopolernes markedskontrol.

De har ansøgt om tilladelse til anke til Højesteret som 3. instans af en dom, der er afsagt af Vestre Landsret den 11. januar 2016 i en sag mellem Dem og Foreningen af Danske Videoprogramdistributører som mandatar for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S) m.fl. vedrørende blandt andet ophavsretslovens § 19.

Efter retsplejelovens § 371, stk. 1, 2. pkt. kan Procesbevillingsnævnet meddele tilladelse til prøvelse i 3. instans af en dom, der er afsagt af en landsret, hvis sagen er af principiel karakter. Efter sagens oplysninger og det til støtte for ansøgningen anførte finder nævnet, at denne betingelse ikke er opfyldt. Nævnet kan derfor ikke imødekomme Deres ansøgning.